

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

LES PLNÝ TAJEMSTVÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Kočičí válečníci

Les plný tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

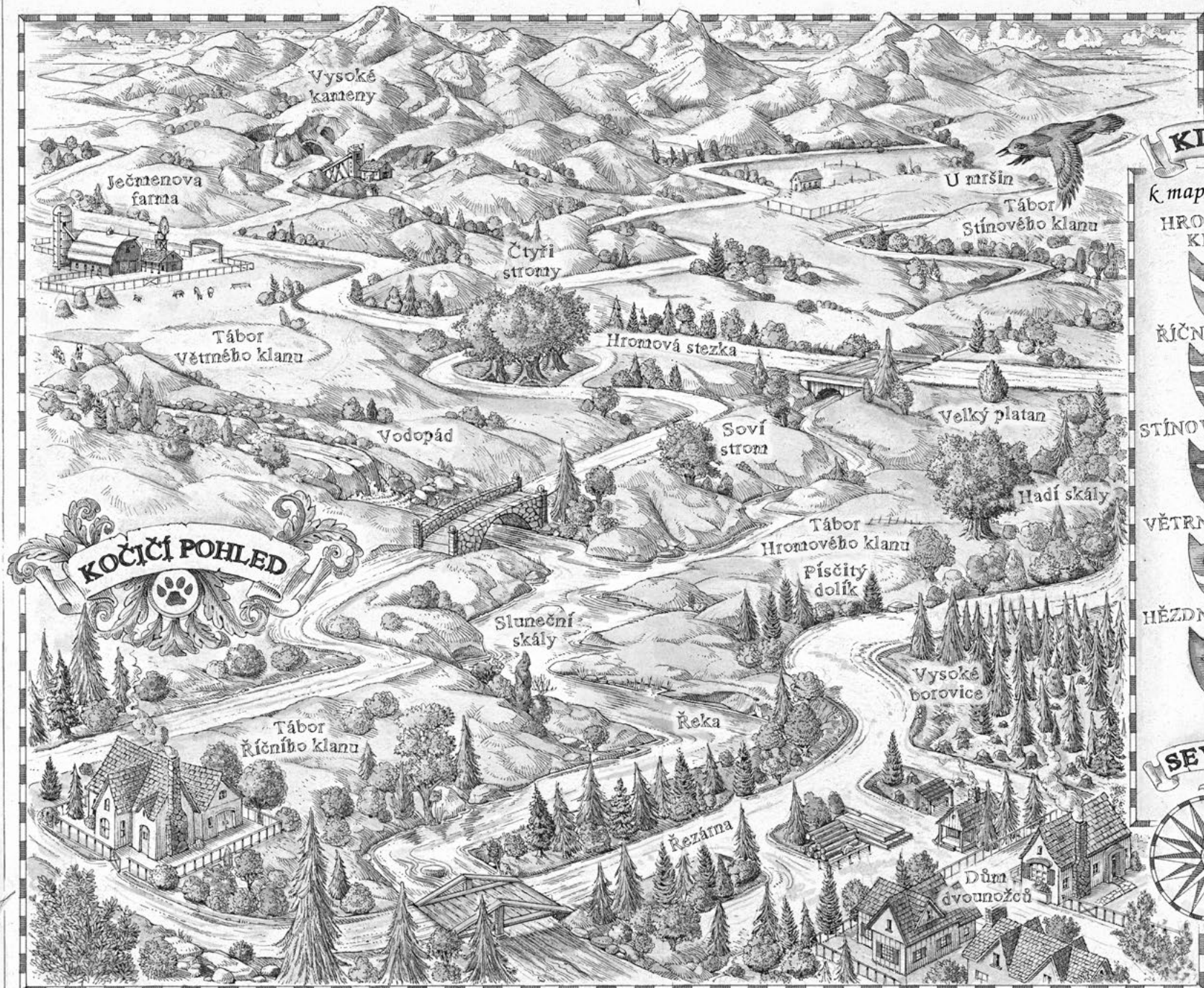
Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Kočičí válečníci – Les plný tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

KOČIČÍ POHLED

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

VĚTRNÝ KLAN

HĚZDNÝ KLAN

SEVER

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

LES PLNÝ TAJEMSTVÍ

Erin Hunterová

ALBATROS

Zvláštní poděkování patří Cherith Baldryové

*Kočky Schrödi, která loví s Hvězdným klanem,
a Abbey Crudenové, jež se setkala se skutečným Ohnivousem*

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITELKA:

MODRÁ HVĚZDA – šedomodrá kočka se stříbrnou tlamičkou

ZÁSTUPCE VELITELKY

DRÁP – veliký tmavohnědý mourovatý kocour s výjimečně dlouhými drápy

LÉČITELKA

ŽLUTOZUBKA – stará temně šedivá kočka s plochou širokou hlavou, původně ze Stínového klanu

POPELUŠKA – učednice – tmavošedá kočka

VÁLEČNÍCI

(KOCOURE A KOČKY BEZ KOŘAT)

BÍLÝ VICHŘ – veliký bílý kocour

JASNĚNKA – učednice

PROUŽEK – štíhlý šedočerně mourovatý kocour

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy

RYCHLÍK – učedník

VÁNEK – svižný mourovatý kocour

VRBA – světlounce šedivá kočka s neobvykle bledýma očima

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

TRNEČEK – učedník

OHNIVOUS – hezký zrzavý kocour

ŠEDÝ PRUH – statný šedivý kocour s dlouhou srstí

KAPRADÍK – učedník

PRACHOVOS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

RYCHLÍK – černobílý kocour

KAPRADÍK – zlatohnědý kocourek

MRÁČEK – bílý kocourek s dlouhou srstí

JASNĚNKA – bílá kočička se zrzavými flíčky

TRNEČEK – zlatohnědý kocourek

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA, NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

BĚLKA – kočka s překrásným bílým kožíškem a modrýma očima

MOURKA – pěkná mourovatá kočka

ZLATKA – světle zrzavá kočka

SKVRNKA – světlá mourovatá kočka, nejstarší matka

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

PŮLOCAS – veliký tmavý mourek, kterému chybí část ocasu

OUŠKO – šedivý kocour s maličkýma ušima, nejstarší kocour z celého klanu

ZÁPLATA – malý černobílý kocour

JEDNOOČKA – světle šedivá kočka, skoro hluchá a slepá, nejstarší v klanu

GROŠINKA – žlutohnědá kočka s rozkošně puntíkováným kožíškem, která bývala kdysi velice krásná

ZLOMENÝ – dlouhosrstý tmavohnědý mourek; bývalý velitel Stínového klanu

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – starý černý kocour

ZÁSTUPCE VELITELE

ŠKVÁRA – hubený šedý kocour

LÉČITEL

RÝMÁK – malý šedobílý kocour

VÁLEČNÍCI

BEZOCAS – hnědý mourek

HNĚDÁ TLAPKA – učedník

MOKREJŠ – šedivý kocour

ŽALUD – učedník

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

MATKY

RANNÍ MLHA – malá mourovatá kočka

KYTKA – černobílá kočka

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

VYSOKÝ MĚSÍC – černobílý kocour s dlouhým ocasem

ZÁSTUPCE VELITELE

PAJDA – černý kocour s vymknutou tlapkou

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

VÁLEČNÍCI

BAHŇÁK – strakatý tmavohnědý kocour

PAVUČINKA – učedník

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

SVIŽNÍK – učedník

JEDNOFOUSEK – mladý hnědý mourek

BĚLÍK – učedník

MATKY

ŠEDIVKA – šedá matka

SASANKA – trojbarevná matka

STARŠÍ

VRAŇÁK – černý kocour se zjizvenými boky a krátkou skvrnitou srstí

ŘÍČNÍ KLAN

VELITEL

KŘIVÝ MĚSÍC – obrovský světlý mourek s pokřivenou čelistí

ZÁSTUPCE VELITELE

LEVHARTKA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

LÉČITEL

LÍSKÁČ – světle hnědý kocour s dlouhými chlupy

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

TĽAPKA – učedník

KAMEŇÁK – šedivý kocour se zjizvenými ušima

STÍNEK – učedník

BŘICHÁČ – tmavě hnědý kocour

STŘÍBRNÁČEK – učedník

STŘÍBRNKA – krásná a štíhlá stříbrná mourok

MATKY

MLHA – tmavě šedá kočka

STARŠÍ

ŠEDIVKA – hubená šedivá kočka se skvrnitou srstí a zjizvenou tlamíčkou

KOČKY BEZ KLANŮ

JEČMEN – černobílý kocour, který žije na farmě nedaleko lesa

ČERNÁ TLAPA – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami,
bývalý zástupce velitele Stínového klanu

BALOUN – stříbrný mourek

PRINCEZNA – světle hnědá mourka s výraznou bílou náprsenkou
a tlapkami, domácí mazlíček

HAVRAN – hubený černý kocourek s malou bílou náprsenkou
a bílou špičkou ocásku

ČMOUHA – baculaté černobílé kotě s dobrosrdečnou povahou,
které bydlí v domě na kraji lesa

HNĚDOVOUS – bývalý zástupce Hromového klanu

BODLÁK – bývalý válečník Hromového klanu

ÚVOD

Zima sevřela les, pole i blata svými ledovými spáry. Krajinu přikryl sníh, který teď jemně pableskoval v měsíčním svitu. Bylo novoluní. V lese panoval naprostý klid narušovaný jen tu a tam tichým zašustěním sněhu, který sklouzl z větve, nebo nepatrným zachrastěním suchého rákosí ve větru. Veškeré šumění řeky ztlumil led, který překryl vodu od jednoho břehu k druhému.

Najednou se u řeky cosi pohnulo. Z rákosí se vynořil velký zlatohnědý kocour. Srst měl zježenou zimou. Netrpělivě setřásal z tlapek sníh, který se mu na ně lepil při každém kroku. Bořil se do měkkých závějí.

Před ním se prodírala dvě maličká koťata a tichounce naříkala. Brodila se prachovým sněhem, srst se jim na tlapkách i na bříšku slepila do ledových chuchvalců, ale kdykoli se zastavila, kocour je popohnal dopředu.

Tři kočky se plahočily podél řeky, dokud nedorazily na otevřené prostranství, které leželo přímo naproti ostrůvku. Nebyl daleko od břehu a obklopoval ho hustý rákosový porost. Z ledu vyčníva-

ly suché stvolý. Střed ostrůvku se skrýval pod silnými zasněženými větvemi zakrslých vrb.

„Už tam skoro jsme,“ mňoukl zlatohnědý kocour, aby koťata povzbudil. „Pojďte za mnou.“

Sklouzl po břehu na zamrzlou pěšinku v rákosí a potom vyskočil na tvrdou a suchou hlínu na ostrově. Větší kotě se vyškrábalo za ním, ale menší se zhroutilo na led a s žalostným mňoukáním se přikrčilo. Kocour chvíli vyčkával, ale pak se k němu vrátil a postrkoval ho, aby se postavilo, jenže kotě bylo příliš vyčerpané. Ani se nehnulo. Kocour olízl bezmocnému mláděti ouška, aby mu dodal odvahy, a potom ho popadl za kůži za krkem a odnesl na ostrov.

Za vrbami se prostírala mýtinka s několika keři. Sněhový příkrov křížoval bezpočet stop vyšlapaných kočíčími tlapkami. Zdálo se, že tu nikdo není, ale z úkrytu kocoura sledovaly bystré oči. Pozorovaly, jak míří k největšímu shluku keřů a proniká vnější bariérou propletených větví.

Mrazivý říční vzduch vystřídalo teplo kočíčí školky a vůně mléka. V pohodlném pelíšku vystlaném mechem a vřesem krmila šedivá kočka mourovaté kotě. Zvedla hlavu, když se k ní přiblížil kocour a jemně položil na zem kotě, které přinesl v tlamě. Druhé kotě se vrávoravě vyškrábalo do školky a teď se snažilo dostat do pelíšku.

„Dubasi???“ mňoukla kočka. „Cos to přinesl?“

„Koťata, Šedivko,“ odpověděl Dubas. „Vezmeš si je? Potřebují někoho, kdo by se o ně staral.“

„Ale čím jsou to koťata?“ zeptala se Šedivka a překvapeně se zadívala svými jantarovými očima na mláďata. „Nepatří k Říčnímu klanu. Kdes je vzal?“

„Našel jsem je v lese,“ odpověděl Dubas, ale kočce se přitom do očí nepodíval. „Měly štěstí, že je liška nenašla dřív než já.“

„V lese?“ mňoukla kočka nevěřičně chraplavým hlasem. „Dubasi, nemluv se mnou, jako bych měla myši mozek. Která kočka by opustila kotáta v lese? A navíc v tomhle počasí?“

„Snad nějaká toulavá kočka?“ Dubas pokrčil rameny. „Nebo dvounožci? Jak to mám vědět? Přece je tam nenechám, ne?“ Dloubl nosem do menšího kotěte, které leželo naprosto nehybně a kromě zrychleného dechu nejevilo žádné známky života. Drobný hrudníček se maličko zvedal a klesal. „Šedivko, prosím tě. Tobě ostatní kotáta umřela a tahle dvě zemřou taky, když jim nepomůžeš.“

Šedivčiny oči potemněly bolestí, když si vzpomněla na svá mrtvá kotátka. Podívala se na cizí mláďata. Ta jen žalostně mňoukala a otevírala přitom růžové pusinky. „Mléka mám dost,“ zamumlala si kočičí máma pod fousy a spíš jen tak pro sebe. „Samozřejmě že si je vezmu.“

Dubas si hlasitě oddechl. Zvedl jedno kotě po druhém a položil je vedle Šedivky. Ta si je přitáhla blíž a nosem je urovnala vedle svého kotěte. Kotátka hned začala dychtivě pít.

„Pořád to nechápu,“ mňoukla Šedivka, když se kotáta uvelebila. „Jak se mohla dvě kotáta octnout sama v lese v době bezlistí? Jejich matka musela být zoufalá.“

Zlatohnědý kocour štouchl mohutnou přední tlapou do chuchvalce mechu. „Já jsem je neukradl, jestli si snad myslíš.“

„Ne, to si nemyslím,“ mňoukla Šedivka po delším rozvažování. „Ale neříkáš mi celou pravdu, vidě?“

„Řekl jsem ti všechno, co potřebuješ vědět.“

„Neřekl!“ rozzlobila se Šedivka a blýskla po něm hněvivým po-

hledem. „Co jejich matka? Já dobře vím, jaké to je přijít o děti, Dubasi. Takové trápení bych nepřála žádné kočce.“

Dubas zvedl hlavu a zlostně se na ni zadíval. „Jejich matka bude nejspíš nějaká toulavá kočka. A teď není počasí na to, abych ji hledal.“

„Ale Dubasi...“

„Prostě se o ta koťata postarej, prosím tě!“ Zlatohnědý kocour vyskočil, zprudka se otočil a prodral se mezi větvemi ven. Cestou ještě mňoukl: „Přinesu ti něco čerstvého k jídlu.“

Když Dubas odešel, sklonila se Šedivka ke koťatům a začala je svým hrubým jazykem olizovat, aby je zahřála. Tající led odplavil většinu pachů, ale Šedivka přece rozpoznala vůni lesa, spadaneho listí a zmrzlé půdy. A pod těmito pachy bylo ještě něco, jakýsi jemný závan...

Šedivka přestala koťata olizovat. Opravdu cítila to, co si myslela, nebo se jí to jen zdálo? Znovu sklonila hlavu a otevřela tlamičku, aby vdechla pach koťat.

Rozevřela oči dokořán a upřeně zírala do temných stínů, které lemovaly školku. Nemohla se mýlit. Cítila z kožíšků těch malých siroteků, jejichž původ jí Dubas zamlčel, pach nepřátelského klanu!

KAPITOLA 1

Ohnivous se prodíral dolů do rokle, kde sídlil Hromový klan. Ledový vítr mu hnal do obličeje sních. Vločky padaly tak hustě, že sotva viděl, kam šlape. V zubech pevně svíral myš, kterou právě ulovil.

Pach čerstvě zabitého úlovku mu stoupal do nosu, až z toho začal slinit. Od včerejší noci nejedl, což se teď v čase bezlistí stávalo dost často. Hlad mu svíral útroby, ale on by nikdy neporušil kód válečníka: nejprve je potřeba nakrmit klan.

Ohnivous si vzpomněl na bitvu, k níž došlo před třemi dny. Pocit hrdosti ho hřál, i když měl teď svůj ohnivý kožíšek samý sních. Toho dne se připojil k ostatním válečníkům Hromového klanu a společně podpořili Větrný klan v boji proti druhým dvěma lesním klanům, které ho napadly. V bitvě bylo zraněno mnoho koček, a proto bylo důležitější než kdy jindy, aby ti, kteří byli schopni lovu, přinesli nějaké úlovky.

Jak se Ohnivous protahoval tunelem v hlodášovém křoví do tábora, sesypal se mu z ostnatých větví na hlavu sních. Zatřepal

ušima, aby se ho zbavil. Trnité stromy, které rostly kolem tábora, mu sice poskytovaly jakous takous ochranu proti větru, ale mýtiny uprostřed tábora byla prázdná. Když napadlo tolik sněhu jako nyní, dávaly všechny kočky přednost svým pelíškům, kde se mohly zahřát. Pařezy a větve spadané ze stromů vyčnívaly zpod sněhové přikrývky. Přes mýtinu vedla jediná řádka otisků kočičích tlapek, a to z pelíšku učedníků k ostružinovému houští, kde byla kočičí školka. Při pohledu na otisk tlapek si Ohnivous nemohl neuvědomit, že je teď vlastně bez učedníka, protože Popelushka byla zraněná nedaleko Hromové stezky.

Přeběhl střed tábora a odložil svou myš na hromadu čerstvě ulovené kořisti nedaleko keře, v němž spali válečníci. Hromada byla žalostně malá. Touto dobou se dala ulovit jen vyhublá kořist. Kost a kůže. Pro vyhladovělého válečníka jen tak dvakrát do huby. Než přijde období novolistí, nemají šanci ulovit tučnější myš. A to nastane až za mnoho úplňků.

Ohnivous se už už otáčel, aby se znovu vydal na lov, což byla jeho povinnost, ale vtom za sebou uslyšel hlasité mňouknutí. Zprudka se obrátil.

„Ohnivousi!“ oslovil ho Dráp, zástupce velitelky klanu, který se prodral ven z válečnického obydlí.

Ohnivous zlehka našlapoval sněhem zpátky k ostružinám. Uctivě sklonil hlavu, ale přesto cítil, jak se mu pohled jantarových očí mourovatého kocoura zabodává do hřbetu. Jeho myslí znovu projely všechny pochybnosti, které o Drápmi měl. Zástupce velitelky byl silný, vzbuzoval respekt, byl to vynikající válečník, ale Ohnivous věděl, že má své temné stránky.

„Dneska večer už nemusíš znovu na lov,“ zavrčel Dráp, když

k němu Ohnivous došel. „Modrá hvězda vybrala tebe a Šedého pruha, abyste šli na Shromáždění.“

Ohnivous rozčileně zastříhal ušima. Doprovázet za úplňku velitelku klanu na mírové shromáždění všech čtyř klanů byla pocta.

„Radši se teď najež,“ dodal tmavě mourovatý zástupce. „Vyzníme, jakmile vyjde měsíc.“ Vykročil vojenským krokem napříč mýtinou k Vysoké skále, kde sídlila velitelka klanu Modrá hvězda. Pak se však zarazil, otočil svou masivní hlavu a zadíval se na Ohnivouse. „Hlavně na Shromáždění nezapomeň, ke kterému klanu patříš,“ zasyčel.

Ohnivousovi se zlostí naježily všechny chlupy. Zvedl hlavu a udělal pár kroků směrem k zástupci. „Proč to říkáš?“ dožadoval se neohroženě vysvětlení. „Ty si myslíš, že bych mohl být neloajální vůči svému vlastnímu klanu?“

Dráp se obrátil celým tělem a Ohnivous měl co dělat, aby sebou pod jeho výhrůžným pohledem netrhnul. „Viděl jsem tě v poslední bitvě.“ Zástupce na něj vrčel hlubokým hlasem, s ušima přitisknutýma k hlavě. „Viděl jsem, jak jsi nechal uniknout tu válečnici z Říčního klanu.“

Ohnivous sebou škubl a v duchu si představil scénu z bitvy v táboře Větrného klanu. Dráp měl pravdu. Umožnil válečnici z Říčního klanu uprchnout bez sebemenšího škrábnutí, ale neudělal to ze zbabělosti nebo proto, že by nebyl loajální ke svému klanu. Šlo o Stříbrnku, do které byl zamilovaný jeho nejlepší přítel Šedý pruh. Nikdo z Hromového klanu o tom nevěděl. Ohnivous jí nedokázal ublížit.

Dělal, co mohl, aby kamaráda od návštěv u Stříbrnky odradil – jejich vztah odporoval kódu válečníka a vystavoval je oba velkému

nebezpečí. Jenže na druhou stranu Ohnivous dobře věděl, že by Šedého nikdy nezradil.

A kromě toho Dráp stejně neměl nejmenší právo obviňovat kteroukoli kočku, že není dost loajální. Při bitvě stál stranou, sledoval, jak Ohnivous bojuje o život s jiným válečníkem z Říčního klanu, a místo aby mu pomohl, otočil se a odešel. A to nebylo nejvážnější obvinění, jaké proti Drápu mohl Ohnivous vznést. Podezíral ho, že zabil předchozího zástupce velitelky Rudocha a že dokonce plánoval vraždu samotné Modré hvězdy.

„Jestli si myslíš, že nejsem loajální, řekni to Modré hvězdě,“ mňoukl vyzývavě.

Dráp vycenil zuby, nahrbil se a vytáhl dlouhé drápy. „S tím nemusím Modrou hvězdu obtěžovat,“ zasyčel. „S mazlíčkem jako jsi ty si poradím sám.“

Ještě chvíli si Ohnivouse měřil pohledem a mladý zrzavý válečník si náhle uvědomil, že v zuřivém pohledu Drákových jantarových očí se kromě nedůvěry mihl i strach. Šokovalo ho to a pomyslel si: *Dráp si není jistý, kolik toho na něj vím.*

Vzpomněl si na svého přítele Havrana, Drápuva učedníka, který se stal svědkem Rudochova zavraždění. Dráp ho chtěl umlčet, a tak se ho pokusil zabít. Ohnivous ho proto odvedl k Ječmenovi, k samotáři, který žil nedaleko farmy dvounožců za územím Větrného klanu. Ohnivous se pokusil vysvětlit Modré Hvězdě, co Havran viděl, ale Hvězda odmítla uvěřit tomu, že by byl její statečný zástupce něčeho takového schopen. Ohnivouse se při pohledu na Drápa znovu zmocnil pocit marnosti. Jako by na něj padl strom a přišpendlil ho k zemi.

Dráp se rychle otočil a beze slova odkráčel pryč. Ohnivous se za

ním ještě chvíli díval a zároveň si uvědomil, že se z válečnického obydlí ozvalo zachrastění. Šedý pruh prostrčil hlavu větvemi.

„Co to proboha děláš? Takhle provokovat Drápa! Nadělá z tebe sekanou!“ mňoukl na Ohnivouse.

„Nikdo o mně nebude prohlašovat, že nejsem loajální!“ namítl Ohnivous.

Šedý pruh sklonil hlavu a několikrát si olízl náprsenku. „Promiň, Ohnivouši,“ zamumlal tiše, „to je všechno kvůli mně a Stříbrnce...“

„Ne, není,“ přerušil ho Ohnivous, „a ty to víš. Dráp je ten, kdo působí potíže, ne ty.“ Otřásl se, aby ze sebe shodil sněh. „Pojď, najíme se.“

Šedý pruh protáhl zbytek těla ven a skočil k hromadě s úlovky. Ohnivous ho následoval, vybral si hraboše, a protože stále hustě sněžilo, odnesl si ho do pelíšku válečníků. Šedý pruh se usadil poblíž, hned za stěnou tvořenou velkými větvemi.

Pár starších válečníků a Bílý vichr spali schoulení uprostřed obydlí, ale jinak tam nikdo nebyl. Spící kočky prostor zahřály a skrz hustě propletené větve dovnitř nepadal skoro žádný sněh.

Ohnivous si ukousl pořádné sousto. Maso bylo tuhé a vláknité, ale měl takový hlad, že si náramně pochutnával. Hraboš zmizel raz dva, ale byl lepší než nic. Posílí ho na cestu na Shromáždění.

Když Šedý pruh shltl svůj několik soust, položili se oba kocouři vedle sebe a olizovali si navzájem prochladlou srst. Pro Ohnivouse to byla úleva olizovat se takhle zase s Pruhem. Nějakou chvíli to vypadalo, že Pruhova láska ke Stříbrnce jejich přátelství naprosto zničí. I když si pořád ještě dělal kvůli Pruhově zakázané lásce starosti, od poslední bitvy byli zase kamarádi jako dřív.

Pokud měli přežít dlouhé období bezlistí, museli jeden druhému důvěřovat. A kromě toho si Ohnivous uvědomoval, že bude potřebovat Pruhovu podporu proti Drápovi a jeho rostoucímu nepřátelství.

„Jsem zvědavý, co se dneska v noci dozvíme,“ zamumlal do kamarádova šedého ucha. „Doufám, že se Říční a Stínový klan poučily a že už nebudou vyhánět Větrný klan z jejich území.“

„V bitvě nešlo jen o území,“ mňoukl Šedý pruh a znepokojeně sebou škubl. „Potravy je míň než kdy jindy a Říční klan od té doby, co se dvounožci nastěhovali na jejich území, hladoví.“

„Já vím,“ mňoukl Ohnivous s maličkým zaváháním. Chápal, že kamarád chce obhájit Stříbrnčín klan. „Ale vyhánět jiný klan z území není řešení.“

Šedý pruh souhlasně zamručel a pak už mlčel. Ohnivous věděl, jak mu asi je. Od chvíle, kdy překročili Hromovou stezku, našli Větrný klan a přivedli ho zpátky, uplynulo teprve několik úplňků. Ale Šedý pruh cítil, že je kvůli své lásce povinen sympatizovat i s Říčním klanem. Žádné snadné řešení neexistovalo. Nedostatek potravy bude pro všechny čtyři klany zoufalý problém, dokud nepoleví ledové sevření, kterým čas bezlistí svírá celý les.

Pruhovo olizování Ohnivouse skoro uspalo, ale jakmile před pelíškem zachrastily větve, rychle se probral. Vešel Dráp spolu s Proužkem a Dlouhým. Všichni tři se na něj zlostně podívali a pak se usadili do hloučku poblíž prostředního keře. Ohnivous je sledoval šterbinami očí a přál si slyšet, o čem se asi baví. Uměl si lehce představit, že kují pikle proti němu. Uvědomil si, že dokud Drápova zrada nevyjde najevo, nebude se on sám nikdy cítit v klanu bezpečně. Všechny svaly v těle se mu napnuly.

„Co se děje?“ zeptal se Šedý pruh a zvedl hlavu.

„Nevěřím jim,“ zamumlal Ohnivous a zastříhal ušima směrem k trojici uprostřed. Protáhl se a pokusil se znovu uvolnit.

„Ani se ti nedivím,“ mňoukl Šedý pruh. „Jestli se Dráp někdy dozví o Stříbrnce...“ Otřásl se.

Ohnivous se k němu chlácholivě přitiskl, ale uši měl stále nastrožené, aby zaslechl alespoň něco z rozhovoru tří kocourů. Zdálo se mu, že zmínili jeho jméno, a tak se k nim chtěl trochu připlížit, ale zrovna v tu chvíli zachytil pohled Dlouhého.

„Kam koukáš, *mazlíčku*?“ sykl mourovatý válečník. „Hromový klan stojí jen o *loajální* kocoury.“ A pak se schválně otočil zády k Ohnivousovi.

Ohnivous okamžitě vyskočil na všechny čtyři. „Kdo dal *tobě* právo posuzovat naši loajalitu?“ prskl.

Dlouhý ho ignoroval.

„Je to jasné!“ mňoukl Ohnivous pod fousy, aby to slyšel jen Šedý pruh. „Dráp o mně šíří pomluvy.“

„Ale co s tím můžeš dělat?“ zeptal se Šedý pruh rezignovaně. Neuměl si představit, jak by se mohli postavit zástupci velitelky.

„Promluvím si znovu s Havranem,“ mňoukl Ohnivous. „Možná si vzpomene na nějaký další detail z bitvy, na něco, čím bych přesvědčil Modrou hvězdu.“

„Ale Havran teď bydlí u farmy dvounožců. Musel bys projít celým územím Větrného klanu. A jak bys vysvětlil tak dlouhou nepřítomnost v našem táboře? Každý by pak spíš uvěřil Drápo-vým lžím.“

Ohnivous byl však připravený takové riziko podstoupit. Nikdy se Havrana nezeptal na to, jak vlastně Rudoch před mnoha úpln-

ky při bitvě s Říčním klanem zemřel. Tehdy bylo nejdůležitější dostat učedníka co nejrychleji z Drápova dosahu.

Věděl, že musí zjistit, co přesně Havran viděl. Bylo mu totiž čím dál jasnější, že jeho kamarád *musí* vědět něco, co prokáže, jak je Dráp nebezpečný pro celý klan.

„Dneska v noci půjdu,“ mňoukl Ohnivous potichu. „Po Shromáždění proklouznu. Když přinesu nějaký úlovek, můžu říct, že jsem byl na lovu.“

„Hrozně riskuješ,“ mňoukl Šedý pruh a rychle Ohnivousovi olízl ucho. „Ale Dráp je i můj problém. Když půjdeš ty, půjdu taky.“

V době, kdy se kočky Hromového klanu včetně Ohnivouse a Šedého pruhu vydaly z tábora ke Čtyřem stromům, už přestal padat sníh a obloha se vyjasnila. Zasněžená zem zářila ve světle úplňku, všechny větve i kameny se třpytily ledovými krystalky.

Jemný vítr vál směrem k nim, čechral prachový sníh a přinášel pachy mnoha koček. Ohnivous se samým vzrušením zachvěl. Hranice území všech čtyř klanů se stýkaly v posvátné dolině, kde se při každém úplňku scházeli pod čtyřmi velikými duby zástupci všech klanů. Po dobu setkání bylo vyhlášeno příměří. Duby rostly uprostřed mýtiny obklopené strmými srázy.

Ohnivous se zařadil za Modrou hvězdu, která se přikrčila, aby se posledních několik délek ocasu k okraji srázu už jen plížila a mohla nahlédnout dolů. Na pasece mezi duby se tyčila rozeklaná skála. Její ostré hrany se temně rýsovaly proti sněhu. Ohnivous čekal na Hvězdin pokyn a přitom sledoval, jak se kočky ostatních klanů dole zdraví. Nemohl si nevšimnout planoucích pohledů a zježené srsti, když se setkaly kočky Větrného klanu s kočkami

z druhých dvou klanů – Říčního a Stínového. Bylo jasné, že nikdo ještě nezapomněl na nedávnou bitvu. Nebýt příměří, jistě by si šli po krku.

Ohnivous rozeznal Vysokého měsíce, velitele Větrného klanu. Seděl se svým zástupcem Pajdou u Veliké skály. Nedaleko nich seděli Rýmák a Lískáč, léčitelé Stínového a Říčního klanu. Sledovali ostatní kočky a v jejich očích se odrážel měsíc.

Vedle Ohnivouse seděl Šedý pruh, celý napjatý a rozrušený, a přejížděl pohledem mýtinu. Ohnivous se zadíval stejným směrem jako on a uviděl Stříbrnku, jak vystoupila ze stínů. Její krásná stříbročerná srst se vlnila v měsíčním svitu. Ohnivous tiše povzdechl.

„Jestli se s ní chceš setkat, dej si pozor, ať tě nikdo nevidí,“ varoval kamaráda.

„Neboj,“ mňoukl Šedý pruh. Netrpělivě přešlapoval na místě, jak se nemohl dočkat, až se zase setká z kočkou z Říčního klanu.

Ohnivous vrhl rychlý pohled na Modrou hvězdu, jestli nedá pokyn k sestupu na mýtinu, ale k velitelce právě zvolna přišel Bílý vichr a přisedl vedle ní. Ohnivous zaslechl ctihodného bílého válečníka, jak říká: „Modrá hvězdo, co řekneš o Zlomeném? Oznámíš ostatním klanům, že ho máme u nás?“

Ohnivous napjatě čekal na Hvězdinu odpověď. Zlomený býval kdysi Zlomeným měsícem, velitelem Stínového klanu. Zabil svého vlastního otce Zubatého a taky kořata ukradená Hromovému klanu. Hromový klan za to pomohl Stínovým vyhnat ho z jejich vlastního území. Zlomený zanedlouho napadl s bandou vyhnanců Hromový klan. Žlutozubka, léčitelka Hromového klanu, mu v boji vyškrabala oči, takže teď se z něj stal vězeň. Slepý a poražený. Ohnivousovi bylo jasné, že ostatní klany by předpokládaly,

že válečníci Hromového klanu Zlomeného zabijí, nebo vyženou, aby zahynul v divočině. Ne že ho budou držet pod dozorem. Určitě by se jim nelíbilo, že je stále naživu, i když přišel o své jméno, které mu dal Hvězdný klan.

„Neřeknu nic,“ odpověděla Modrá hvězda Bílému s pohledem upřeným na mýtinu. „To se ostatních klanů netýká. Za osud Zlomeného jsme teď zodpovědní my.“

„Statečná slova,“ zavrčel Dráp, který seděl po druhém boku Modré hvězdy. „Anebo se stydíme za to, co jsme udělali?“

„Hromový klan se nemusí stydět za to, že se umí slitovat,“ odpověděla chladně Modrá hvězda. „Jenom nebudu zbytečně vyhledávat konflikty.“ Než mohl Dráp odporovat, vyskočila na všechny čtyři a otočila se na ostatní kočky Hromového klanu. „Poslyšte,“ mňoukla, „nikdo nebude mluvit o útoku vyhnanců ani o Zlomeném. Tahle věc se týká pouze našeho klanu.“

Počkala si na souhlasné zamručení shromážděných koček a potom švihla ocasem na znamení, že se mohou kočky Hromového klanu připojit k ostatním klanům v dolině. Rozběhla se dolů s Drápem v patách. Veliký zástupce velitelky rozmetával cestou svými obrovskými tlapami sníh na všechny strany.

Ohnivous vyskočil a pustil se za nimi. Protáhl se keři na mýtinu a přitom si všiml, že se Dráp usadil poblíž a sleduje ho pátravým pohledem. „Šedý pruhu,“ sykl Ohnivous za sebe, „myslím, že by ses dneska v noci neměl se Stříbrnkou scházet. Dráp už...“

Najednou si uvědomil, že Šedý pruh vedle něj není. Rozhlédl se. Kamarád právě mizel za Velkou skálou. O chvíli později se Stříbrnka protáhla kolem skupinky koček ze Stínového klanu a vytratila se za ním.

Ohnivous si povzdechl. Rychle se podíval na Drápa, aby zjistil, jestli si toho zástupce velitelky také všiml. Ten však mezitím odešel za Jednofouskem z Větrného klanu a Ohnivous se uklidnil. Zježená srst na zátylku mu zase klesla.

Nepokojně přecházel mýtinu, až se ocitl poblíž několika starších, kteří si našli pohodlné místo pod lesklými listy vavřínu, kde nebylo tolik sněhu jako jinde. Byl tam Záplata z Hromového klanu a pár dalších, které neznal. Ohnivous se uvelebil, naslouchal rozhovoru starších a přitom stále dával pozor, jestli neuvidí šedého kamaráda.

„Pamatuju ještě horší zimu, než je ta letošní,“ prohlásil starý černý kocour, kterému už zešedivěl čumák a boky měl po mnoha rvačkách samou jizvu. Ohnivous cítil z jeho záplatované srsti pach Větrného klanu. „Řeka tehdy zamrzla na víc než tři úplňky.“

„Máš pravdu, Vraňáku,“ přisvědčila mourovatá matka. „I kořisti bylo málo. Dokonce i Říční klan trpěl hladu.“

Ohnivouse překvapilo, jak klidně spolu můžou hovořit příslušníci dvou klanů, které se nedávno utkaly v boji na život a na smrt. Ale pak mu došlo, že jsou to přece starší. Ti už museli za svůj dlouhý život projít mnoha bitvami.

„Ti dnešní mladí válečníci nevědí, co je to strádání,“ dodal starý černý kocour s pohledem upřeným na Ohnivouse.

Oranžový kocourek několikrát přešlápl v suchém listí pod keřem a snažil se tvářit uctivě. Záplata si přidržel k němu a přátelsky mu přejel ocasem po zádech.

„To muselo být tu zimu, co Modrá hvězda přišla o koťata,“ vybavil si starší z Hromového klanu. Ohnivous zastříhal ušima. Vzpomněl si, že mu Grošinka jednou vyprávěla o Hvězdiných koťatech a že se narodila těsně předtím, než se Hvězda stala zá-

stupkyní velitele. Nikdy ale neslyšel nic o tom, kolik koťat měla a jak byla stará, když zemřela.

„A vzpomínáte si, jak tehdy začalo tání?“ přerušil Vraňák Ohnivousovy myšlenky. Na chvíli se v nich docela ztratil a jeho zrak se rozostřil. „Řeka v roklině stoupala skoro až k jezevčím norám.“

„To si moc dobře pamatuju,“ otřásl se Záplata. „Hromový klan se nedostal přes řeku sem na Shromáždění.“

„Pár koček se utopilo,“ dodala smutně matka z Říčního klanu.

„A kořist taky,“ připojil se Vraňák. „Kočky, které přežily, málem pomřely hladu.“

„Kéž by Hvězdný klan dal, aby to letos nebylo tak zlé!“ mňoukl Záplata vroucně.

„Ty dnešní mladé kočky by si s tím neporadily. My jsme víc vydrželi,“ prskl Vraňák.

„My dneska máme silné válečníky...,“ neodpustil si poznámku Ohnivous.

„Kdo se tě ptal,“ zavrčel podrážděně starý kocour. „Takové sotva odrostlé kotě!“

„Ale my...“ Ohnivous se zarazil, protože vzduch prořízlo pronikavé zamňouknutí a všechny kočky ztichly. Otočil hlavu k Velké skále, kde se ve stříbrném světle měsíce rýsovaly proti obloze siluety čtyř koček.

„Pst!“ sykl Záplata. „Shromáždění začíná.“ Cukl oušky, podíval se na Ohnivouse a mňoukl: „Na Vraňáka nedej. Ten najde chlup i na Hvězdném klanu.“

Ohnivous vděčně Záplatu olízl, složil tlapky pod sebe a usadil se, aby se mu dobře poslouchalo.

Vysoký měsíc, velitel Větrného klanu, začal tím, jak se jeho kočky zotavují z nedávné bitvy s Říčním a Stínovým klanem. „Jeden z našich starších zemřel,“ mňoukl, „ale všichni naši válečníci budou žít – aby jednoho dne znovu bojovali,“ dodal významně.

Černý měsíc přitiskl uši k hlavě, zatímco Křivý měsíc výhrůžně zavrčel hlubokým hlasem.

Ohnivouse začala svědit srst. Jestli se začnou velitelé rvát, všechny kočky se přidají. Už se to někdy na Shromáždění stalo? Ani neohrožený velitel Stínových Černý měsíc by určitě neriskoval hněv Hvězdného klanu porušením posvátného příměří!

Ohnivous znepokojeně sledoval, jak se kočkám ježí chlupy, když vtom vystoupila Modrá hvězda. „To je dobrá zpráva, Vysoký měsíci,“ mňoukla klidně. „My všichni bychom se měli radovat z toho, že členové Větrného klanu zase nabrali sílu. Podívala se na velitele Stínového a Říčního klanu a modré oči jí zazářily v měsíčním svitu. Černý měsíc odvrátil pohled a Křivý sklonil hlavu a zatvářil se nevyzpytatelně.

Ohnivous si připomněl, že to byl právě Stínový klan pod krutým vedením Zlomeného měsíce, kdo vyhnal Větrný klan, aby si mohl rozšířit vlastní lovecké území. Říční klan toho využil a začal také na jejich teritoriu lovit. Když byl však Zlomený vyhoštěn, přesvědčila Modrá hvězda ostatní velitele, že život v lese závisí na všech čtyřech klanech a že by se měl Větrný klan vrátit. Ohnivous se ještě teď zachvěl, když si vzpomněl na tu dlouhou a obtížnou výpravu, na kterou se vydal s Šedým pruhem, aby našel Větrný klan a přivedl ho zpátky na jejich nehostinnou vrchovinu.

To mu připomnělo, že se chystá překročit vrchovinu znovu, aby našel Havrana. Neklidně poposedl. Ani trochu se na tu cestu ne-

